

פירשוהו חז"ל אפילו על חרב של שלום כגון חרבו של פרעה נכה שרצה לעבור עם צבאו בארץ כדי לכבוש את כרמיש החונה על נהר פרת וגם זה מנעו יאשיהו המלך מלעבור (דברי הימים לה כא). **אָבֵל יֵשׁ לַפֶּרֶשׁ עוֹד וְחָרֵב לֹא תַעֲבֹר, דָּא סִיעָתָא דִּילָּהּ הֵם הַמְמוֹנִים הַנְּשַׁלְּחִים עַל יְדֵה לַהֲשֵׁמִיד וְלֹאבֵד. וְהַשְּׁבֵתִי חֵיהָ רָעָה, דִּלָּא תִשְׁלוּט בְּאַרְעָא** ואם כן מה שאמר והשבתי חיה רעה זה אגרת בת מחלת בעצמה שלא תשלוט, **וְאִפִּילוּ הֶעֱבְרָה בְּעֶלְמָא לֹא תַעֲבֹר עָלֵיכֹו** ויותר מזה אפילו העברה של השלוחים שלה בארץ לא תעבור, **וְאִפִּילוּ חָרֵב דְּשָׂאָר עַמּוּיָן, וְאִפִּילוּ בַר נֶשׁ מְזִינָא, לָא יַעֲבֹר עָלֵיכֹו** ואפילו חרב של שאר האומות שיבואו להלחם בכם או לעבור דרך הארץ או אפילו סתם ליסטים מזויין ומחבל לא יעבור עליכם.

מקשה, מדוע יאשיהו שהיה צדיק נתפס בעוון הדור

וְדָא דְרִישׁ יֵאֲשִׁיחוּ מְלָכָא ואת פסוק זה דרש יאשיהו המלך כשמנע מפרעה נכה לעבור בארץ כי חשב שהם ראויים שיתקיים בהם פסוק זה, **וְאִוְקְמוּהָ דִּהוּא אַתְּפִס בְּחוּבֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל** וביארו חז"ל שנתפס בעצמו בעוונותיהם של ישראל. **כְּמָה דְכָתִיב** כמו שכתוב, (איכה ד) **רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ יְהוָה נִלְכַּד בְּשַׁחֲתוֹתֵם וְגו'.** **הָכָא אֵית לְאַסְתַּפְלָא** דבר זה יש להתבונן בו, **דִּהָא תַנִּינָן אִי רִישָׁא דְעַמָּא הוּא טַב, כֹּל עַמָּא מְשַׁתְּזֵבֵן בְּגִינֵיהּ** שהרי למדנו (ערכין יז:) שאם ראש העם הוא טוב אז כל העם ניצולים בזכותו. **וְאִי רִישָׁא דְעַמָּא לֹא**

הלימוד היומי

אֶת־בֶּשֶׂר, כֹּל עֵמָּא אֶתְפָּסֵן בְּחֻבֵיהּ, ואם ח"ו ראש העם אינו מתנהג כשורה אז כל העם נתפסים בעוונו. וְהָא יֵאשִׁיחוּ רִישָׁא דְבִשְׂרָא הוּא, וְעוֹבְדוֹי מִתְבַּשְׂרֵן. אֲמַאי אֶתְפָּס בְּחֻבֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, ואם כן יאשיהו המלך שהיה מלך כשר ומעשיו מתוקנים והיה בעל תורה והחזיר את העם בתשובה למה נתפס בעוונות דורו והרי אדרבה הם היו צריכים לינצל בזכותו.

יאשיהו לא הכריח את עם ישראל לחזור ממעשיהם הרעים

אֵלָא עַל דְּלֹא הֵימִין בֵּיהּ בִּירְמִיָּהוּ, וְלֹא כַּפִּית לְהוֹ לִישְׂרָאֵל, אלא הסיבה לכך היתה כיון שלא האמין בירמיהו שאמר לו שהם

עדיין עובדים עבודה זרה ולא הכריח אותם לחזור בהם ממעשיהם הרעים, דְּהָשִׁיב

דְּכַלְהוֹ זַכָּאִין פְּוֹתִיָּהּ כִּי חֲשַׁב שְׁכּוֹלִם כְּשֵׁרִים כְּמוֹתוֹ. וְהוּא אָמַר

לֵיהּ יִרְמִיָּהּ, וְלֹא הֵימִין בֵּיהּ וִירְמִיָּהוּ הִיא אֹמֵר לוֹ וּמְזַהֵר אוֹתוֹ עַל זֶה

ולא האמין לו. וּבְגִין כֶּךָ אֶתְפָּס בְּחֻבֵיהוֹן, ולכן לא די שלא הציל אותם

אלא הוא נתפס בעוונותיהם. וְעוֹד, ועוד טעם למה שנלכד יאשיהו בעוונותיהם ונהרג

דְּסִיְהָרָא הוּא מְאִידָּהּ נְהוֹרָא, וּבְעֵיא לְאַסְתָּמָא, לפי שהמלכות

שהיא בחינת הלבנה כבר התחיל לדעוך האור שלה והיה צריך כבר ליסתם לגמרי כי כבר

היה סמוך לחורבן ממש ונחשבו עיניהם של ישראל.

משכן מלשון שכנה ומלשון משכון

וְנִתַּתִּי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְגו'. (ויקרא כ"ו) **וְנִתַּתִּי מִשְׁכְּנִי דָא**

שְׂכִינְתָא. משכני היא השכנה הקדושה השוכנת בעם ישראל

מִשְׁכְּנִי: מִשְׁכּוֹנָא דִּילִי. דְּהִיא אֶתְמִשְׁכְּנָא בְּחֻבֵּיהּ

דִּישְׂרָאֵל ועוד טעם שנקראת משכני לפי משכון של הקב"ה שנתן לעם ישראל להורות

על אהבתו אותם, והיא נתמשכנה בעוונותיהם של ישראל והלכה עמם בגלות. **וְנִתַּתִּי**

מִשְׁכְּנִי, מִשְׁכּוֹנִי וְדָאִי וזהו שאמר ונתתי משכני והיינו שאתן את המשכון שלי

ממש. **מִתַּל לְבַר נֶשׁ דְּהוּה רְחִימָא לְאַחְרָא** משל לאדם שהיה לו

אהבה גדולה לאדם אחר שהיה חברו, **אָמַר לִיה וְדָאִי בְּרְחִימוֹתָא**

עֲלָאָה דְּאִית לִי גִבָּד, בְּעֵינָא לְדִיִּירָא עֲמָךְ. אמר לו האוהב

לחברו ודאי באהבתי אותך אני רוצה לדור עמך. **אָמַר הֵיךְ אֲנִדַּע דְּתִידוֹר**

גִּבְאִי שאל אותו חברו ואיך אדע שתדור עימי ולא תעזבני ברבות הימים, **נָטַל כָּל**

כְּסוּפָא דְּבִיתִיהּ, וְאִיִּיתִי לְגִבְיָהּ, אָמַר הָא מִשְׁכּוֹנָא

לְגִבָּד, דְּלֹא אֶתְפָּרֵשׁ מִנָּךְ לְעֵלְמִין לקח האוהב את כל משכוניו

ואוצרות שהיו לו בביתו והביא לאהובו ואמר לו הרי לך משכון שלא אפרד ממך לעולמים.

הקב"ה התרחק מאיתנו בעוונותינו הרבים אך את השכנה שאיר אצלנו

כִּןְךָ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּעָא לְדִיִּירָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל, כן

גם הקב"ה באהבתו אותנו רצה לדור עם ישראל ולשכון בתוכם תמיד **מָה**

הלימוד היומי

עֶבֶד, נָטַל פְּסוּפָא דִּילֵיהּ, וְנָחִית לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל מִדָּה עֲשֵׂה לַקַּח
את חמדתו השכינה הקדושה והוריד להם לישראל. אָמַר לוֹן אמר להם
יִשְׂרָאֵל, הָא מְשֻׁכְּנָא דִּילֵי גַבֵּיכּוֹן, בְּגִין דְּלֹא אֶתְפְּרֵשׁ
מִנֵּיכּוֹן לְעַלְמִין עם ישראל, הרי לכם משכון שלי אצלכם כדי שתדעו שלעולם
לא אפרד ממכם. וְאִף עַל גַּב דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַחֵק
מִינָן, מְשֻׁכְּנָא שְׂבִיב בִּידָן ואע"פ שהקב"ה התרחק ממנו אבל את המשכון
שהיא השכינה הקדושה השאיר בידינו, וְאִנָּן נִטְרִין הֵהוּא פְּסוּפָא
דִּילֵיהּ ואנחנו שומרים את חמדתו ומקשטים אותה תמיד במצוות ומעש"ט להכינה
ליחוד עימו כדי שיוכל להשפיע בה, מֵאֵן דִּיבְעֵי מְשֻׁכְּנֵיהּ יִיתֵי
לְדִירָא גַבֵּן כדי שכשירצה את משכוננו יבא לדור עימנו בְּגִין כֶּךָ וּלְכֵן אָמַר
הַקב"ה וְנָתַתִּי מְשֻׁכְּנֵי בְּתוֹכְכֶם, מְשֻׁכְּנָא אֶתָּן בִּידֵיכּוֹן,
בְּגִין דִּיאֲדוֹר עִמְכּוֹן אני אתן בידכם משכון כדי שאוכל לדור עמכם. וְאִף
עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל הִשְׁתָּא בְּגִלּוּתָא, מְשֻׁכְּנָא דְקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, הוּא גַבֵּייהוּ, וְלֹא שְׂבִיבָא לֵיהּ לְעַלְמִין ואע"פ
שישראל עבשיו בגלות המשכון של הקב"ה היא השכינה הקדושה אצלם ואינם עוזבים
אותה לעולמים.

הַקב"ה הַבְּטִיחַ וְלֹא תִגְעַל נַפְשֵׁי אַתְּכֶם

וְלֹא תִגְעַל נַפְשֵׁי אַתְּכֶם, לְבַר נֶשׁ דְּרַחִים לְחַבְרִיהּ,
וּבְעָא לְדִירָא עִמִּיהּ משל לאדם שאהב את חברו ורצה לדור עימו

הַלִּימוֹד הַיּוֹמִי